

ציודה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

וי"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציודה לדרך - פרשת שמני

עלון מס' 44

עלון זה מוקדש לע"נ
אסתר רחל בת ר' שלמה הלוי ת.נ.צ.ב.ה.

בדרך הזמן

ומצויים עליו: "קום מהר!" מלבישים אותו בכגדים פשוטים, ומוציאים אותו בכח לעבר סירתו הקטנה שעדין עוגנת באי. הוא אינו מבין מה קורה. "אני המלך שלכם! מה אתם עושים לי?" ואז הוא מבין שאותו החק שקבע שהראשון שמגיע לאי - יהיה המלך, הוא גם החק שקובע שבתם שנה מוציאים אותו חזרה לים! תמה תקופת מלכותו!

לעמתו, היה אדם חכם שהגיע לאי ונעשה מלך. אה הוא, בחכמתו, במקום להשתכר מרב טוב, ולהתעורר מרב שפע, הוא החל לברר היטב את חקי המקום ואת כללי המנהג. הוא הבין שמלכותו היא זמנית, וכך - במקום לבזבז את זמנו בתענוגות ובמשתאות, הוא ארו חבילות של כסף וזהב ושלח בדאר לכתבת ביתו שמעבר לים. הוא לקט אבני חן ויהלומים ושלח גם אותם בקפסאות לביתו. בתם השנה נכנסו העבדים לחדרו להעירו באמצע הלילה, להשליכו ולסלקו.

יצאנו מימי הפסח הקדושים, צמוסים בחויות קדושות וצטופים במצוות. עלינו להשתדל לא להזניח את קדשת המועד, אלא לקחתה אתנו בימי המעשה.

רבנו בחיי אבן פקדה מביא משל נפלא בספרו 'חובות הקבבות': מעשה באדם שהפליג בים, וראה מרחוק אי קטן ונחמד. הוא שט לעברו. באשר ירד ליבשה הפתע לראות משלחת מכבדת, וכלם מריעים ושרים לכבודו, מלבישים אותו בכגדי כבוד ומכריזים 'יחי המלך'!

אנשי המשלחת מסבירים לו שהחק המקומי קובע כי הראשון שמגיע לאי - הוא המלך! האיש, המלך החדש אינו מרבה בשאלות, הוא נהנה מכל רגע! אוכל, שותה, מבלה ומתענג בארמון מפאר מלא כל טוב! וכה חולפים להם הימים והחדשים. כעבור שנה (והזמן רץ כשנהגים!) באמצע הלילה, מעירים אותו

נהנה מן החפּש, ולפּתע צונח בַּחֲזָרָה אֶל הַשְּׁגָרָה...
עצוב ומדכא... לעמתו, החכם - אוצר בנפשו את
הקדשה ואת הרוממות, וממשיך אתם לארץ ימי
'ספירת העמר' עד לחג השבועות, וממשיך משם עם
אוצרות של רוחניות למשך כל ימות הקיץ.

אך הפתעו לראותו יושב בחדר, לבוש ומוכן לנסיעה.
הוא לא צעק ולא התחנן על נפשו, אלא הפליג לעבר
ארצו וידע כי שם ממתין לו מטמון עם אוצר גדול...
משל זה מתאים לתחושת "יוצאים מן החג". חסר
הדעת - התענג בַּחֲג, רק התמלא במאכל ובמשטה,

בְּדֶרֶךְ הַתְּפִלָּה

אָרוֹן, שְׁלֹחַן, מְנוּחָה וּמְבַחֲחוֹת, הַפְּיֹר עוֹמֵד מוֹכֵן מִלֵּא
בָּמִים, הַעֲמוּדִים וְהַיְתָדוֹת, הַכֹּל כְּפִי שְׁנַצְטוּיִנוּ, בְּגִדֵי
הַכְּהֵנָה אֲרוּגִים וְתַפְּוּרִים לְתַפְּאַרְתּוֹ, צִיץ, נֹר וְחֹשֶׁן
הַמִּשְׁפָּט, הַכֹּל כְּרֵאוּי. מִדּוּעַ לֹא יוֹרֵדֶת אֵשׁ? מַה חֹסֵר?
מָה לֹא עֲשִׂינוּ?

פְּרִשְׁתָּנוּ פּוֹתַחַת בַּמְּלִים: "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי". אֵיזָה
שְׁמִינִי? שְׁמִינִי לְמָה?

לֹא הַתְּפִלָּלוּ!
לֹא דֵי בַעֲשִׂיָה הַכִּלְלִית וְהַפְּרָטִית, לֹא מִסְפִּיק לְהַכִּין
וְלֵארוֹג! צְרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל לָהּ!

לְאַחַר שֶׁבָּנִי יִשְׂרָאֵל נִכְשְׁלוּ וְחִטָּאוּ בַּעֲגָל, הַתְּחַנֵּן
מֹשֶׁה רִבְּנוּ בְּמִשְׁחָה אֲרַבְּעִים יוֹם שִׁיזְכוּ יִשְׂרָאֵל
לְכַפְּרָה. הַקֹּב"ה סוֹלַח בַּיּוֹם כַּפּוּר: "וַיֹּאמֶר ה'
סְלַחֲתִי בְּדַבְּרָהּ", וּמִצִּוָּה לְהַקִּים לְכַבּוֹדוֹ 'מִשְׁכָּן'.
"וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכְכֶם". מֹשֶׁה רִבְּנוּ יוֹרֵד
מִן הַהָר, וּמִיָּד - לְמַחֲרַת יוֹם הַכַּפּוּרִים, הוּא אוֹסֵף
אֶת כָּל הָעַם וּמוֹדִיעַ שֶׁהֵם מִתְּבַקְּשִׁים לְתִירוֹם לְמַעַן
הַקְּמַת הַמִּשְׁכָּן. וְאָכֵן, הֵם תּוֹרְמִים זָהָב, כֶּסֶף, נַחֲשֵׁת
וְכָל יֵתֵר הַחֲמָרִים הַגִּדְרָשִׁים. חֲכָמֵי הַלֵּב מִשְׁקִיעִים
בְּבִנְיַת הַמִּשְׁכָּן וְהַפְּלִים, כְּפִי שֶׁה' הִרְאָה לְמֹשֶׁה, וְכֵן
גַּם בְּגִדֵי הַכְּהֵנָה לְכַבּוֹד וּלְתַפְּאַרְתּוֹ.

מִסְפָּר כִּי פֵעַם אַחַת בְּקוֹשׁ "הַבַּעַל שֵׁם טוֹב" הַקְּדוּשׁ
לְהִבְיֵא לְפָנָיו יְיָ כֶּשֶׁר וּמְשֻׁנָּח, מְהֵדָר בְּכָל הַהִדּוּרִים,
מְמִדֵּינַת הוֹנְגְרָה, שֵׁם גְּדִלִים עֲנִבֵי יְיָ מִשְׁבָּחִים. כְּמוֹ
בְּכָל מְהַלְכֵי שֵׁל אוֹתוֹ צַדִּיק, גַּם בְּבִקְשָׁה זוֹ הִיָּה
טַעַם כְּמוֹס. הַשְּׁלִיחוֹת הַטְּלָה עַל תְּלִמִּידוֹ רַבִּי דָּוִד
מִמִּיקוּלִיב. רַבִּי דָּוִד נָטַל עַל עֲצָמוֹ אֶת הַתְּפִקִּיד
בְּדַחֲלֵיו וּרְחִימוֹ, וְנָסַע לְהוֹנְגְרָה לְקַיֵּם מִצְוַת רַבּוֹ.

הַכֹּל הָיָה מוֹכֵן, וּבַיּוֹם כ"ג בְּאֶדְר הַתְּחִילוּ 'שְׁבַעַת
יְמֵי הַמְּלוּאִים'. הָיָה אֵלֶּה שְׁבַעַת יָמִים בְּהֵם מֹשֶׁה
רִבְּנוּ שָׂרַת בַּמִּשְׁכָּן, הַקְּרִיב קִרְבָּנוֹת וְקִדַּשׁ אֶת אֹהֶרֶן
אָחִיו וְאֶת בְּנָיו לְכַהֵנָה. בְּכָל יוֹם הָיוּ מִפְּרָקִים אֶת
הַמִּשְׁכָּן שֶׁהָעֲמִידוֹ בְּבִקְרָה. בְּשַׁבַּעַת יָמִים אֵלֶּה הַתְּקַדְּשׁוּ
וְהַתְּכַוְּנוּ לְחֻנְפַת הַבַּיִת וְהַמִּזְבֵּחַ. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי, רֹאשׁ
חֹדֶשׁ נִיסָן - יוֹם הַקְּמַת הַמִּשְׁכָּן, מֹשֶׁה קוֹרֵא לְאֹהֶרֶן
וּבְנָיו וּמְכַנְּסֵם לְתַפְּקִיד הַכְּהֵנָה.

חֲדָשִׁים הַתְּעַכְבַּר ר' דָּוִד בְּנֹכַר, הוּא הַשְּׁגִיחַ בַּעֲצָמוֹ עַל
כָּל פֶּרֶט וּפְרָט בְּלִצּוֹר הַיָּיִן וּבִשְׂמִירָתוֹ, כְּדֵי שְׂרָאוּי יִהְיֶה
לְעֹלוֹת עַל שְׁלֹחָנוֹ שֶׁל הַבַּעַשׁ"ט הַקְּדוּשׁ. בַּעֲצָמוֹ נוֹכַח
בְּקִנְיַת הָעֲנָבִים, בַּעֲצָמוֹ לִוְהָ אֶת הוֹכְלַת הָעֲנָבִים לַגֹּת,
וּבַעֲצָמוֹ הִיָּה בַּעַת דְּרִיכַת הָעֲנָבִים, שְׂמוּרָם בְּכָלִים,
וְכָל שְׂאֵר עֲבוּדָה הַכְּרוּכָה בָּהֶם. עַל כָּל אֵלֶּה הַשְּׁגִיחַ
בְּעִנְיָם פְּקוּחוֹת בְּלִי הַסַּח הַדַּעַת כָּלֵל, כְּאִשֶּׁר אֶת
הַעֲבוּדָה מְבַצְעִים יְהוּדִים יְרֵאִים וְכֹשֶׁרִים.

מְבִיאִים קִרְבָּנוֹת כְּפִי שֶׁה' צִוָּה, אֹהֶרֶן וּבְנָיו שׁוֹחֲטִים
וּמְקַרְבִּים, אֲדָה טָרֵם יְרֵדָה עַל הַקִּרְבָּנוֹת אִשׁ מִהַשְּׂמִימִם.
הָעַם כָּלוֹ נֹאסֵף, מְבִישִׁים כְּלָפִי מַעֲלָה, מִצַּפִּים לְרֵדַת
הָאֵשׁ... יוֹדְעִים כָּלֵם כִּי יְרִידַת הָאֵשׁ הִיא אוֹת לְסְלִיחָה
וּלְכַפְּרָה עַל חִטָּא הַעֲגָל, אֲדָה הָאֵשׁ אֵינָה בָּאָה. מֹשֶׁה
וְאֹהֶרֶן נִכְנָסִים לְמִשְׁכָּן. מֹשֶׁה רִבְּנוּ אוֹמֵר לְאֹהֶרֶן
הַכֹּהֵן: עֲשִׂינוּ כְּפִי שְׁצִוָּה ה', תְּרַמּוּ עֲצֵי שֵׁטִים, אֲבָנֵי
שֵׁהֶם וְאֲבָנֵי מְלוּאִים, עֲשׂוּ קִרְשִׁים וִירִיעוֹת, בְּנוּ כְּלִים -

כְּאִשֶּׁר הַסְּתִימָה תְּסִיסַת הַיָּיִן, וְהַנּוֹזֵל הַצְּלוּל וְהַכֶּשֶׁר
הָעֹבֵר לְחִבִּית, עֲדִין לִוְהָ ר' דָּוִד אֶת הָעֲשִׂיָה, כְּדֵי
לְשַׁמֵּר עַל הַיָּיִן הַיֶּקֶר שִׁיְהִיָּה כֶּשֶׁר לְמַהֲדָרֵינוּ, שׁוֹפְרָא
דְּשׁוֹפְרָא. מִפְּנֵי הָאֲחָרִיּוֹת הַגְּדוּלָה שְׁנָטַל עַל עֲצָמוֹ,
וּמִפְּנֵי מוֹרָא רַבּוֹ כְּמוֹרָא שְׂמִים, חֵשׁ ר' דָּוִד בְּשַׁבּוּעוֹת
אֵלוֹ כְּמִי שֶׁהִטִּיל עָלָיו הַמְּלָה מְשִׁימָה גְּדוּלָה וְחֻשׁוּכָה,

מסוסו, ובחרבו פתח את מכסה החבית, הביט לתוך היין הצלול וטבל בו אצבעו. "נכון, אשר, יין הוא, ולא שכר!" קפץ על הסוס ורכב לדרך.

אבל ופוי ראש התקדם ר' דוד לבית מדרשו של הבעש"ט, נכנס אל הקדש פנימה ושם פרץ בבכי מר ושאל בכאב נוקב: איכה ארע לו כה? הלא השתדל ככל יכולתו, במסירות נפש של ממש, להשיג על כשרות היין והדורו, והנה דוקא ברגע האחרון אבד את הכל... הגוי נגע ביין ופסל אותו! על מה נענש כה כה?...

השיב לו הבעש"ט: "כתיב (תהילים כז) 'אם ה' לא ישמר עיר, שוא שקד שומר'. געפת, תלמידי הקר, ככל נפשה, טרחת מעבר לכחותיה, אה את העקר שכתת, והוא, להתפלל להשית על הצלחת מעשיה, על שמירתו שתלוה אותה מראשית הדרך ועד סופה! כי אם ה' לא ישמר – שוא שקד שומר!" משה רבנו ואהרן הכהן מתפללים לה' על האש שתדד מן השמים. יוצאים מהמשכן, אהרן עולה על המזבח, נושאים כלם עינים אל על – והנה! אש ה' יורדת ותאכל את בשר הקרבנות. כעת ראו כלם כי השכינה שורה בישראל, וה' סולח על חטא העגל.

כה נקח את הלקח הזה לחיינו! אדם נערה לארוע – מתכנן בר מצוה לבנו, רוכש תפלין ומזמין אולם, קובע עם זמר ועם צלם, שולח הזמנות ועורך תפריט: תתפללו!!! ילדים שבים ללמודים, נערים חוזרים לישיבות, ספרי למוד ותלבשת, מתכוננים ומתרגשים: תתפללו!!! לפני חתונה, לפני מעבר לבית חדש, לפני רכישת רכב, לפני יציאה למסע: לא לשכח להתפלל שהכל יצליח ושנראה סיעתא דשמיא!

ועליו לבצעה על הצד היותר טוב מבלי כל התרשלות. כאשר הגיע היום להעביר את חבית היין למז'בו' – עירו של רבו הבעש"ט, היה ר' דוד אחוז התרגשות גדולה וכפולה, הז על חסד ה' שכבר הגיע מעשה היין לסימו, והז מגדל הזהירות והאחריות להעברת היין בשלום ליעדו.

הימים היו ימי חרף. שלגים וגשמים משבשים את הדרך. רוחות סערה ופגעי מזג האויר מקשים את הנסיעה עד כדי סכנה, והדרכים בוצניות ומלאות מכשולים. אי לכה, נקל לשער את טרחתו, יגיעתו ודאגתו של התלמיד בכדי להעביר את היין בשלום אל רבו.

סוף סוף הגיעה העגלה עם חבית היין הפשר למז'בו'. רבי דוד חש עצמו מאשר על שזכה לקיים מצות רבו, ולאחר שבועות ארכים של קשי לאין ערוה, הצליח להגיע ליעדו ללא שום מכשול.

העגלה כמו רקדה בדרכי העירה. נוסעת העגלה בשביל צר, בואכה בית הבעש"ט. מתוך שמחה וחדוה על שזכה למלא את שליחותו בהצלחה, מדמין ר' דוד במחשבתו כי בקרוב יביט בו רבו הקדוש בחדוה ובתודה, על מלוי המשימה על הצד הטוב ביותר.

ולפתע, אל מול העגלה מתקרב קונוק גדל-מדות רכוב על סוס. הוא חוסם את הדרך לפני העגלה, ודורש משהו בקול מצוה. מטה ר' דוד אָזְנו ושומע את הקונוק מצוח כפי חייב הוא לבדק את תכולת החבית, כי אדון הפפר אינו מתיר להכניס לעירה 'בירה' ממחוזות אחרים. ר' דוד החל לטען לפני הקונוק כי חבית זו אין בה בירה כי אם יין. אבל הקונוק לא האזין לו כלל, נחוש היה בדעתו לבדק זאת בעצמו. קפץ הקונוק

בְּדֶרֶךְ הַפְּרָשָׁה

שלא היו מפרות עד אז, וגם ביניהן לא נמצאה חיה שסותרת את הכלל הזה, הכיצד?

בנוסף לכה חז"ל אומרים לנו בקשר לדגים, לכל דג שיש לו 'קשקשת' – יש גם 'סנפיר'. אין דג עם סנפיר ללא קשקשת. הם גם מוסיפים ואומרים לנו דבר מאוד מעניין: חלב בהמה טמאה אינו יכול להתגבן – דהינו לההפך לגבינה. גבינה אפשר להכין רק מחלב בהמה טהורה. ואם יערבבו חלב בהמה טהורה עם חלב בהמה טמאה על מנת להכין גבינה – חלב הבהמה הטהורה יתגבן וחלב הבהמה הטמאה יפרש החוצה מהגבינה.

דברים אלו מחדדים את השאלה ששאלנו, כיצד ידעו חז"ל את התופעה הזו, וכי הם בדקו זאת מדעית? היו להם מעבדות משכללות כפי שיש היום? את התשובה לתמיהות אלו אמרו חז"ל: "אסתכל באורייתא ובכרא עלמא". לפני בריאת העולם האלקים הסתכל בתורה ולפי התורה הוא ברא את העולם. התורה היא בעצם המרשם והתכנית לבריאת העולם. אפילו בדרגו שהמדע מאד מפתח, המדענים

בפרשתנו מדריכה אותנו התורה כיצד לזהות את החיות והדגים הפשרים למאכל. לגבי החיות הפלל הוא: כל חיה שיש לה את כל שלשת הסימנים הפאים היא פשרה. הסימנים הם:

✓ מפריסה פרסה – הפרסה של החיה צריכה להיות סדוקה.

✓ שוסעת שסע – הפרסה צריכה להיות חתוכה ופתוחה לגמרי גם מאחורה ולא רק סדוקה.

✓ מעלת גרה – לחיה יש שתי קבות. האכל נכנס לקבה אחת ואחר כך יוצא ממנה, החיה לועסת שוב והאכל מתעכל בקבה השנייה.

בהמשך הפסוקים אנו קוראים על חיות מסוימות שיש להן רק סימו טהרה אחד, אך היות ואין להם את שני הסימנים, טמאים הם! התורה מונה אותן במדויק ואוסרת על אכילתן. והם: גמל, חזיר, ארנבת ושפן.

וכי איה ידע משה רבנו את הכלל הזה, וכי הוא בדק מדעית את כל החיות והבהמות בכל הגוונגלים בעולם? הרי משה רבנו חי הרבה שנים לפני שגלו את אמריקה ואוסטרליה, ושם נגלו חיות חדשות

(זאולוג) או ציד חיות? מהיכן ידע כל כך הרבה על עולם החי? "מכאן תשובה לאומר 'אין תורה מן השמים'". הרי רק בחכמה אלקית נתן לדעת זאת! משה אמת ותורתו אמת!

לא מצליחים למצא אקסיומה שתסתר את דברי התורה ודברי חז"ל. וכך אמרו חז"ל (חולין דף ס') "וכי משה רבנו קניגי היה או בליסטרי היה" האם משה היה ממחה לחיות

בְּדֶרֶךְ הַיְהוּדוּת

בן זכאי וכפר הנגיד. בבית תלמיד אחד לא ענו לצלצולי הצטערתני כי הייתי אתו באמצע הלילה רשום לשיבה, והיה לי חשוב לפגש אותו ואת הוריו באוירת הקג. והנה, בלילה האחרון של חל המועד אביו ענה לי לטלפון! "אנחנו לא ביבנה כחג, אנחנו אצל סבא וסבתא בפתח תקוה... אבל, בטח שאתה מזמן!" הפעיל לא הסתכל על השעון ולא על מד הדלק, והועיד פניו לפתח תקוה!

וכך הוא מספר: "מאת ה' היתה זאת! הסבא והסבתא קבלו אותי בהפתעה נעימה! התרגשו לראות פי "הרב" טורח עד לכאן בשביל לבקר את החנייה שלו. סיעתא דשמיא ליתה אותי, התפתחה שיחה נפלאה, הסבא והסבתא תמכו מאד ברעיון המעבר לשיבה קדושה, עודדו את הורי הנער, והענין סגור ב"ה! בשנה הבאה הוא ילמד בשיבה קדושה מציינת ברחובות!

איזו שמחה! בשמים רוקדים וצוהלים על עוד נשמה שיצאה לחרות ולאור גדול! מעשה זה הוא 'דוגמית' קטנה לפעילות הענפה והיומיומית של פעילי ורבני הקרן. מעשה שמלמד על אכפתיות, על התמסרות, ועל הצלחה בס"ד!

תוכו להיות שתפים לפעילות הרצופה והמשקעת. ותהיו גם אתם 'קבועים' בשמחתו של הקב"ה על שוב בניו. העליות של ההסעות הן עצומות, ואתם אלה שמקימים את המערה העצום הזה! יהי רצון שתוכו לכל הברכות בהן ברכו גדולי ישראל שליט"א את תורמי 'קרן ההסעות': נחת מילדיכם, שמחה והצלחה בכל מעשי ידיכם!

בהפטרות השבוע נקרא על העלאת ארון ברית ה' בחזרה לירושלים, לאחר שהיה שבוי במשך שנים בידי הפלשתים. שמחה גדולה היתה באותו היום, וכה נקרא: "ודוד מכרפר בכל עז לפני ה', ודוד חגור אפוד בד. ודוד וכל בית ישראל מעלים את ארון ה' בתרועה וקול שופר".

היה זה יום טוב, בו שרו, רקדו, חגגו ושמחו! הארון שב למקומו! איזו שמחה גדולה זו היתה! וכיצד נוכל לתאר את השמחה בשמים כאשר נשמה יהודית שבה מגלות, מתקרבת ומשתלבת בחיי תורה ומצוות? מלה מלכי המלכים שמח על כל בן אוכל ששב, ושמחו השמים ותגל הארץ! עז וחדוה במקומו! נשמה שהיתה שבויה חוורת לבית אביה, לבית האלקים!

רבני ופעילי 'קרן ההסעות' עוסקים לילות וימים לפדות נשמות שבויות, להאיר להם בתוך האפלה ולהשיבם אל חיק אבינו שבשמים. בימים אלה, עם חלוף מגפת הקורונה בעזרת השם יתברך, הודו לה' כי טוב, יוצאים הפעילים למבצע ענק של השלמת הרשום לבתי הספר התורניים של החנוה העצמאי, סיום רשום הנערים המסיימים את בתי הספר לעולם המפלא של הישיבות הקטנות, ולטוש הפעילות השנתית.

ספר השבוע פעיל אזור 'יבנה' ב'קרן ההסעות', ספור שנותן הצצה על העשייה המסורה והמקדשת: "בלילות חל המועד יצאתי לבקר בבתי התלמידים באזור יבנה. בקרתי בעשרות בתים בעיר יבנה ובישובים בסביבה, כמו מזכרת בתיה, קרית עקרון,

פְּדֵרָה הַחִידָה:

עֲנוּ עַל לְפָחוֹת אַחַת מֵהַשְּׁאֵלוֹת הַבָּאוֹת:

- בְּשִׁפְתַי זֶה, מְבָרְכִים אֲנִי אֶת הַדָּשׁ אֵינִי. אֵינָה שֵׁם נוֹסֵף מְצֵאֵנוּ בְּמִקְרָא לְחִדָּשׁ זֶה?
- מָה קוֹרָה לְלִבּוֹ שֶׁל אָדָם שֶׁאֵינוֹ זֹהִיר בְּכַשְׁרוֹת הַמְּאָכְלִים?
- מָה דוֹרְשִׁים חַז"ל בְּפֶסוּק זֹאת הַחִיָּה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ?

יְלָדִים יְקָרִים!

שְׂמַחִים לְהַפְגִּישׁ אֶתְכֶם שׁוֹב בְּמִדּוֹר 'פְּדֵרָךְ הַחִידָה'.
מַחְכִּים לְתִשׁוּבוֹת שְׁלָכֶם!

שְׁלַחוּ לָנוּ לְמֵייל: zaida@kerenh.org.il אוּ לְפֶקֶס 03-8004455
וְמִי שֶׁפֶתַר אֶת הַחִידוֹת – נְפָרְסֶם אֶת הַשֵּׁם שֶׁלּוֹ עִם הַפְּתָרוֹן בְּעֶלּוֹן הַבָּא.

מֵעוֹנֵינִים לְהַנְצִיחַ אֶת הָעֶלּוֹן הַבֵּא לְזִכּוֹת יְקִירְכֶם?
צְרוּ אֵיתָנוּ קֶשֶׁר בְּמֵייל: zaida@kerenh.org.il

רוֹצִים אֶת הָעֶלּוֹן אֲצַלְכֶם?
שְׁלַחוּ בַקְשָׁה לְדוֹא"ל zaida@kerenh.org.il וְנִשְׁלַח אֵלֵיכֶם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 5-804-659-95
התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ